

Щановний Добродію ¹³⁷

Пань Редакторь

Тиждень тому на звіт мжи
прахлось протиплати дванад
цятьку книжку вашого Жур
нала літературно науко
вий вистяжок, на друковано
въ 1899 року, де я несподівано
на гмбала клаптикь своихъ
творівъ, котри кілька тому ро
ківъ на задъ, пропали ізъ ши
дно; си твори у вашому Жур
налі означени такъ, воє
поминання Селянки въ Петер
бурзь маруса Н. си твори
мои; зидъ митвій, и Гасо
ка ёго онучка, вони мни
душе знакомий, а зъ Селян
кою унаєв бувъ оданъ подаетъ.
Се були мои перши твори,
тутъ не треба було мати

особом розділі, а бо се була хев
на Бувацьчана, и вона сама про
халася вкладатися на папір.
Але мене дуже зв'язувало,
нащо зв'язували вперше такі
некчемний клантмент, коті
рий не дає гитателю ни яко
го результату, ни погачку,
ни кінь, мусе же бути по
гачок як вона поїхала,
а потім же и споминати
про ридну свою славу. Такъ
Добродію, я бачю ваші окрес
де яки прикметы зв'язу
ють пворівъ, зв'язуєть впер
важні сей клантмент, такъ
якъ редакція одобрила нов
у своїмъ журналі, то може
воно вашъ доставлено и, усе.
у мене було на мислю вим
ки оповиданія, погачокъ
бувъ из ридної хати Слячки,

Кривоно по Батюшкы и того, вона зал
рала до Харькова, и тамъ несподі
вано опинилася въ Митенбурзі.
їй тоді було около 15 роківъ, и вона
въ перше на своєму життєвѣтї прожи
ла въ Харьковѣ три днѣ. далше
було описано до Митенбурга
увесь той страхъ, по котрому
вона їхала, а тоді знаєть
маслянокъ дороги ще и духъ
не пахъ. Було описано и всѣ ті
кращіи котори прагалися и
перешивали у тарки довзи да
цѣки дорозі. а приїхавше вона
Досталыці; то не одна людина
не проминула и щобъ не
вернути свій поглядъ на и
одену, та ще не на асьо оду
а на Сагану, бо вона була
Саганого роду. а хто зъ не
не на одену, то заразъ по
такъ що се рошева украинка

Блголюбий красноточка іа
ко якъ березка, зъ темно каре
ли опенятими, и зъ чмѣто де
тнмемъ погляданъ, на голови
світло руде кучеряви волоса, що
робило її ще красивишу. омъ ся
то двлена забудвала усталимъ
и буркатоге скрізь по мѣстѣ
розсиптуютге дорогу, по своїм
гмѣто на пвності дѣтями, не
по мигала того, що за нѣто мого
охотники на звѣря робили обла
ву. харьківскій Панъ мизнавъ
по одетти українку, и впрѣ
тувавъ її зъ першихъ рукъ на
ходитъ, але трохи було и самъ
головою не наслѣтывъ. Було на
писано якъ вона отинишавъ
у торжествѣні залі военного
Департаментѣ. такъ же бул
описано дорого въ дві години
ноги перезъ синую мочидъ,

по бухарскому проекту.
и такъ какъ Редакція одобрила
воспоминанія Селянки у своихъ
журналахъ, то можете быть что дос-
тавивъ вамъ кланіеки, доставивъ
и все сочиненія, то пожалуйста
преклята въ судей бавете
что воно мое, хоть суде и за ку-
шото подмесею. Во того не судъ та
не судъ виставлено моеи подри-
си у вашей Селянки, а моя под-
пись судя у тихъ творяхъ въ
которыхъ впрвоный сей клан-
тискъ, на комни гасивни. и
какъ что воно е у васъ де не судъ
надрюковане, то въ дилаете мно-
ствъ вимлите мни ту кнати-
ку, за что суду васъ душе доживате,
воно мни дорого того что мер-
ти мои творя, и душе мнѣ
ресты сомнѣя. а теперь роз-
каму вамъ какъ по мнѣ

Кочне слово легко пишеться
а грамотниги ошибки,
корекція въ справѣ. и такъ перешъ
кільки добѣ я въ новъ завітается до
Кона. я раме рами творы передавъ
одни рами котора поимкала до га
мыци, и такъ покаме рами тво
ра редактору, якъ чо будуть
вони годни, то вона дасть отповидъ
мнѣ. и такъ пройшло уже
кільки роківъ, а рама рамови
не давала ни якого отвъ повиду,
уже я прохала рама щобъ витъ
на писавъ той рами, але мнѣ
на се ничего не казали, такъ воно
долго заснуло, а такъ пока оче я
сама не наткнулася у вашомъ
журналі. ^{ну перецімъ нема, ніякой все мое} Кривна осмда, та ни
чого не подіимъ; ни думото всихъ
кохаемъ, чиро вири ніемъ мадамъ,
а серденкомъ невизнаемъ,
якихъ друзивъ въ себе маемъ.

Нема теперу братерства, никому
було мити руку помощи по Даше,
се неће якъ було попереду, якъ
шевченка люде рятували, и Коль
цова про свѣзани. Теперу наши
земляки якъ мовою превертни, так
и душою. Фуды не помянешь скрив,
навколо людська кривда. Москала
до редакциі свои твори, Верши, и
книжечку въ прози, щобъ вы посла
Цели, и якъ що воно суде годне для
друкуватися на друкуйте. и судите
таки ласкави якъ що можно даи
те мити свій откликъ якъ вы зъ
найдете мои твори, тільки сла
гато расъ швиденко оубъ повидайте

Зъ поштеніємъ маргуса

Вольвачивна

Мити Адресъ Харьковъ

Нижитенскій переулокъ домъ
№ 5. Марии Степановны
Вольвачовой.

29 января 1903 року